

Jmenuji se doktor Oto Bidlo a dnes bych vám chtěl vyprávět příběh plný kouzel, který se odehrál na Dětské pohotovosti.

Pohotovost je rušné místo. Čekárna bývá přeplněná, lidé nervózní a zklamaní. Páteční večer si představovali jinak, než že tu budou s dětmi dlouhé hodiny čekat, až na ně přijde řada. Je tedy jasné, že se tam Zdravotní klauni pohybují opatrněji než v běžné čekárně nebo na pokojích. Na pohotovosti musí být klid, takže tam nehlučíme, nezpíváme, ničím neboucháme... I proto zde klaunujeme v jednom, a ne ve dvojici jako na odděleních.

Ten večer začal jako každý jiný. Pak za mnou ale přišla sestřička a poprosila mě o pomoc. Vysvětlila mi, že je tu malý, asi šestiletý chlapec jménem Honzík. Potřebuje mu odebrat krev, jenže Honzík má panickou hrůzu z jehel. Vyrazil jsem tedy za ním.

Seděl v rohu, schovaný v tatínkově náručí, a vypadal odhodlaný bránit se odběru krve do posledního dechu i slzy. Rozhodl jsem se jít vůči Honzíkovým emocím do protiútoků. Radostně jsem k němu přiběhl s tím, že ho teď čeká něco naprosto úžasného. Pogrataloval jsem mu, což ho překvapilo. Víím, že to tak funguje. Šok a zvědavost jsou někdy silnější než strach. Dál jsem na Honzíka i tatínka hmul své radostné švitoření a prozradil jsem jim, že se mají od sestřičky naučit kouzlit. To chlapce zaujalo.

Vzápětí přišla sestra a šli jsme na vyšetřovnu. Snažil jsem se, aby Honzík sledoval hlavně mě – už cestou jsem si připravil kouzlo. Červený molitanový nos jsem měl schovaný v dlani tak, aby se mohl v pravou chvíli odkudkoliv magicky objevit.

Sestra se chystala odebrat krev a já jsem zničehonic z opačného rohu místnosti vykouzlit červený nos. Honzík sice trochu natahoval, ale nespustil ze mě oči. Poprosil jsem ho, ať vykouzlí další – jeden pro tatínka a další pro sestru.

Začali jsme kouzlit. Do ručičky jsem mu tajně vložil dva nosy schované do sebe. Honzík plakal strachy, zatímco mu sestra nabírala krev. Začal ale odříkávat zaklínadlo. Kouzlo se mu skutečně podařilo a na dlani se objevily dva nosy! To ho samotného překvapilo a nadchlo. A protože odběr ještě nebyl u konce, začal Honzík kouzlit další nos. Teď už mnohem suverénněji a opět s velkým úspěchem.

Když měla sestřička hotovo, dostala od Honzíka nos. Další dal tátovi a třetí si nechal sám. Vypadal vyčerpaně, ale zároveň šťastně, že už to má za sebou. A taky hrdě, že dokáže

kouzlít. Doprovodil jsem Honzíka s tatínkem zpátky do čekárny a rozloučil se.

Teď, když Honzík umí čarovat, mě už přece nepotřebuje.

Martin Falář
alias doktor Oto Bidlo

%vocative%, nikdo nechce trávit páteční večer na dětské pohotovosti. Pokud ale musí, přítomnost Zdravotního klauna skutečně ocení. Prosíme, [pomozte](#) dětem, aby nepříjemnou situaci lépe zvládly a z nemocnice si odnesly nejen úlevu, ale i kouzelnou vzpomínku. Děkujeme!

Chci darovat smích a naději

P.S.: [Dejte nám vědět](#), jak se Vám nové verze newsletterů s příběhy líbí. Budeme moc rádi.

Líbí se vám práce Zdravotních klaunů? Podpořte naši smíchuplnou misi darem či sdílením newsletteru. Děkujeme!

© 2025 Zdravotní klaun, o.p.s.

Nechcete-li nadále dostávat tyto e-maily, odhlaste se [zde](#).